

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.266 van 28 augustus 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 19 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij komt op 6 september 2005 het Belgische grondgebied binnen waarbij zij diezelfde dag een asielaanvraag indient. Op 14 oktober 2005 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Ingevolge het dringend beroep tegen voormelde beslissing beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 20 januari 2006 tot

bevestiging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij dient tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State.

1.2. Op 5 september 2006 wordt de verzoekende partij door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge erkend als staatloze.

1.3. Op 5 oktober 2006 dient de verzoekende partij een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in bij de burgemeester van de stad Brugge. Op 18 februari 2008 wordt deze aanvraag aangevuld met een schrijven van de advocaat van verzoekende partij waarbij verwezen wordt naar bijkomende stukken.

1.4. Op 24 april 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 06-10-2006 bij de burgemeester van Brugge door ASH {...}, in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is onontvankelijk.

MOTIVERING:

De buitengewone omstandigheden, bedoeld bij art 9bis, zijn deze die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.

Echter, de motieven die betrokkene inroept, te weten: Staatloosheid, niet in aanraking gekomen met gerecht, art.3van Evrm, integratie, kennissen- en vrienden, nederlands spreken/cursus Frans volgen, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Dat aan betrokkene het statuut van staatloze werd toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste aanleg impliceert geenzins een verblijfsrecht. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Tevens kan de betrokkene altijd terugkeren naar het vluchtelingenkamp in Libanon (zoals ook blijkt uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal) vanwaar hij afkomstig is. De betrokkene kan steeds een beroep doen op de voorziene instanties in het vluchtelingenkamp om zijn persoonlijke bescherming te waarborgen indien dit nodig zou blijken. Bijgevolg kan de erkenning als staatloze geen buitengewone omstandigheid vormen daar er niet op voldoende wijze duidelijk wordt gemaakt dat de betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst om aldaar zijn aanvraag tot machtiging voor voorlopig verblijf in te dienen.

De meerderheid van de vreemdelingen in België spreken één der landstalen en zijn nog nooit in aanraking gekomen met het gerecht. Deze elementen kunnen dan ook bezwaarlijk als buitengewone omstandigheden beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde motief: art. 3 van het EVRM. De betrokkene toont niet op concrete wijze aan dat een terugkeer naar Libanon levensbedreigend of vernederend zou zijn.

De loutere bewering is niet voldoende. Betrokkene kan steeds een beroep doen op de voorziene instanties in het vluchtelingenkamp om zijn persoonlijke bescherming te waarborgen. Bijgevolg wordt art. 3 van het EVRM niet geschonden bij een terugkeer naar Libanon. Ook wordt art. 3 van het EVRM niet geschonden gezien het niet willen indienen van een aanvraag in het land van herkomst niet van levensbedreigende noch vernederende aard is.

Het feit geïntegreerd te zijn vormt geen buitengewone omstandigheid. De betrokkene heeft zijn integratie mogelijk te danken aan zijn illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput. Indien de vriendschapsrelatie's van voldoende duurzaam karakter getuigen zullen deze niet onderbroken worden door een tijdelijke afwezigheid uit het Rijk.

Bijgevolg

Dient de vreemdeling gevolg te geven aan het bevel hem afgegeven op 20-01-2006. {..}”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur evenals de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Ter adstructie van dit middel stelt verzoekende partij dat in de bestreden beslissing helemaal niet vermeld staat wanneer de kennisgeving is gebeurd en dat ook geen ander document werd afgegeven. De verzoekende partij argumenteert bijgevolg niet te weten wanneer de beroepstermijn exact is ingegaan. Zij benadrukt dat de verwerende partij als administratieve overheid verplicht is haar op de hoogte te stellen van de beroepsmogelijkheden die zij heeft tegen een afwijzende beslissing en verwijst daarbij naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet, waaruit zij afleidt dat het duidelijk moet zijn wanneer de beroepstermijn begint te lopen en dat derhalve de verwerende partij tekort is gekomen in haar verplichtingen overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur. In haar repliekmemorie volhardt de verzoekende partij in wat in het inleidend verzoekschrift werd uiteengezet.

2.1.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St. 20 oktober 2006, nr. 163.900, R.v.St. 8 januari 2007, nr. 166.392). Uit lezing van het eerste middel blijkt niet welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur de verzoekende partij geschonden acht zodat het middel op dit punt onontvankelijk is.

2.1.2. Uit het administratieve dossier blijkt dat de bijgevoegde akte van kennisgeving als datum 5 mei 2008 vermeldt waarop de bestreden beslissing aan de verzoekende partij betekend werd. Zelfs indien geen datum van kennisgeving vermeld zou zijn, dan nog kan dit geen aanleiding geven tot nietigverklaring van de bestreden beslissing nu verzoekende partij er geheel niet in slaagt aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving zou zijn gebeurd, haar enig nadeel zou hebben berokkend. Haar beroep tegen de bestreden beslissing werd tijdig ingesteld bij de Raad. De verzoekende partij heeft geen belang bij deze kritiek.

Hoe dan ook, mocht er al sprake zijn van een onregelmatige kennisgeving, dan nog kan een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (R.v.St., nr. 48.781, 24.08.1994, R.v.St., nr. 115.866 van 13 februari 2003).

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, de schending van de formele motiveringsplicht en de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van daden van bestuur.

2.2.1. De verzoeker betoogt dat hij een vluchteling uit Palestina is die enige tijd in een vluchtelingenkamp in Libanon heeft verbleven, en dat, niettegenstaande hij erkend werd als staatloze, zijn aanvraag op grond van huidig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat het verblijfsrecht van een erkende staatloze in de fase ten gronde van een aanvraag artikel 9, derde lid, Vreemdelingenwet dient beoordeeld te worden. Voorts verwijst zij naar de krijtlijnen van het beleid van de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot staatlozen en naar een publicatie van V. Vereecke om haar standpunt kracht bij

te zetten. De verzoekende partij vervolgt door te stellen dat zijzelf niet verantwoordelijk is voor haar staatloosheid, dat zij helemaal niet bewust of vrijwillig afstand heeft gedaan van haar nationaliteit, dat algemeen aanvaard wordt dat er geen Palestijnse staat bestaat en dat tijdens de procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg door de Procureur des Konings bevestigd werd dat zij geen nationaliteit heeft. De verzoekende partij besluit door te stellen dat de bestreden beslissing in strijd is met de beginselen van behoorlijk bestuur, gezien ze ingaat tegen de krijtlijnen van de Dienst Vreemdelingenzaken en ook de voormelde wetsartikelen werden geschonden. In haar repliekmemoratie volhardt de verzoekende partij in wat in het inleidende verzoekschrift werd uiteengezet.

2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur verwijst de Raad voor de bespreking van dit onderdeel van het middel naar zijn uiteenzetting onder punt 2.1.1. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.2.3. De in artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op alle, in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet (deels vervangen door huidig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde. Behoudens de in een

internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging, om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (huidig artikel 9bis) mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid (huidig artikel 9bis) houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
- Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden, die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *het statuut van staatloze impliceert geenszins een verblijfsrecht. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de verblijfsreglementering. Betrokkene kan altijd terugkeren naar het vluchtelingenkamp in Libanon vanwaar hij afkomstig is. Betrokkene kan steeds een beroep doen op de voorziene instanties in het vluchtelingenkamp om zijn persoonlijke bescherming te waarborgen indien dit nodig zou blijken. Bijgevolg kan de erkenning als staatloze geen buitengewone omstandigheid vormen daar er niet op voldoende wijze duidelijk wordt gemaakt dat de betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst om aldaar zijn aanvraag tot machtiging voor voorlopig verblijf in te dienen.*
- *de meerderheid van de vreemdelingen in België spreken één der landstalen en zijn nog nooit in aanraking gekomen met het gerecht zodat deze elementen bezwaarlijk als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden.*

- Met betrekking tot artikel 3 EVRM toont betrokkene niet op concrete wijze aan dat een terugkeer naar Libanon levensbedreigend of vernederend zou zijn. De loutere bewering is niet voldoende. Betrokkene kan steeds een beroep doen op de voorziene instanties in het vluchtelingenkamp om zijn persoonlijke bescherming te waarborgen. Ook wordt artikel 3 EVRM niet geschonden gezien het niet willen indienen van een aanvraag in het land van herkomst niet van levensbedreigende noch vernederende aard is.

- Het feit geïntegreerd te zijn vormt geen buitengewone omstandigheid. De betrokkene heeft zijn integratie mogelijk te danken aan zijn illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput. Indien de vriendschapsrelaties van voldoende duurzaam karakter getuigen zullen deze niet onderbroken worden door een tijdelijke afwezigheid uit het Rijk.

2.2.4. In de bestreden beslissing wordt duidelijk uiteengezet waarom het argument van de verzoekende partij met betrekking tot haar staatloosheid niet als buitengewone omstandigheid kan aanzien worden en bijgevolg niet kan leiden tot de ontvankelijkheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Zo motiveert de bestreden beslissing dat: *“het statuut van staatloze impliceert geenszins een verblijfsrecht. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de verblijfsreglementering. Betrokkene kan altijd terugkeren naar het vluchtelingenkamp in Libanon vanwaar hij afkomstig is. Betrokkene kan steeds een beroep doen op de voorziene instanties in het vluchtelingenkamp om zijn persoonlijke bescherming te waarborgen indien dit nodig zou blijken”* en dat *“de erkenning als staatloze geen buitengewone omstandigheid {kan} vormen daar er niet op voldoende wijze duidelijk wordt gemaakt dat de betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst om aldaar zijn aanvraag tot machtiging voor voorlopig verblijf in te dienen”*. De verwerende partij stelt terecht dat ook staatlozen aan de algemene reglementering inzake vreemdelingen onderworpen zijn (artikel 98 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen), hetgeen impliceert dat ook zij een machtiging nodig hebben om in het Rijk te verblijven (R.v.St., 60.276 van 19 juni 1996). Het Staatlozenverdrag zelf geeft immers geen recht op verblijf aan staatlozen wiens verblijf onregelmatig was op het ogenblik van hun erkenning als staatloze (R.v.St. 131.792 van 26 mei 2004) en ook het gegeven erkend te zijn als staatloze door de Rechtbank van Eerste Aanleg leidt niet automatisch tot een recht tot verblijf (R.v.St. 140.054 van 2 februari 2005). Het gegeven dat een persoon staatloos is, sluit niet uit dat deze persoon zich tot de Belgische diplomatieke post, bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland, kan begeven. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan immers niet afgeleid worden dat de Belgische diplomatieke of consulaire posten enkel bevoegd zijn met betrekking tot de nationale onderdanen van het land waar de post gevestigd is. In casu werd vastgesteld dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die toelieten de aanvraag vanuit België te doen. Het is aan de verzoeker, en niet aan het bestuur, om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn waardoor de aanvraag in België kan geschieden. Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar de krijtlijnen van het beleid van de Dienst Vreemdelingenzaken op pagina's 539 en 540 van nummer 140 van oktober – december 2006 van het Revue du Droit des Étrangers merkt de Raad op dat de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn uiteenzetting verwijst naar de door de als staatloos erkende vreemdeling te volgen procedure om verblijfsrecht in België te kunnen verkrijgen. Nergens wordt gesteld dat het enkele feit staatloos te zijn op zich als uitzonderlijke omstandigheid wordt beschouwd en bijgevolg automatisch leidt tot de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht en twintig augustus tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

de heer L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

Ch. BAMPS.